

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

19 MAART 1930 - No. 25

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

EEN OUDE BOERDERIJ TE RIMBURG

Brieven van Dré

Ulvenhout, 10 Mrt. '30

Menier,

Kad nie gedocht g'ad, amico, dat et deus week van 'n briefke zou zijn gekomen, tusschen ons ge-tweeën. Maar op den oogenblik leg ik me zoo merakels te vervelen...

Ja, dat snapte niks van, ee, — da'k midden in de week, as elke futsoendelijke mensch werkt, ik m'n eige nie verveel alleen, maar m'n eigen le gende verveel. 'k Zal 't oew dan maar ineens zeggen: 'k eb de griep! 'k Leg te griepen. En nouw vandaag vuul ik m'n eigen 'n bietje lekkerder en docht ik zoo: ik kon veur m'nen amico van de kraant wel 's 'n eepiesteltje bij mekare potlooien!

Hedde ok wel 's griep gehad?

Ik veur 't eerst nouw, maar ze kan me afgestolen worren, amico!

Witte wa-d-et is?

Za'k oew zeggen.

't Is gin inflewensaa. Gin verkouwendheid. 't Is ok heelemaal gin rimmeletiek of zoo iets — da's 't gin van alle nie.

Maar as ge nouw voelt da ge deur de inflewensaa wordt bezeten en as ge begint te hoesten da-d-oew longen er van omhoogkrullen, as al oew botten en beentjes rimmeltiekurig voelen, en as ge dan flink

wa pijn-in-den-kop krijgt, as oew gin botrammeke of pepke-tebak meer smokt, as ge veertig graden koorts krijgt, dan kunde mee volle vertrouwen zeggen: 'k eb de griep. Spaansche of Arnhemsche, — komt er nie op aan, dan is 't 'n kwalliteits-griepke.

En zoo eentje ben ik er nouw net aan 't afwerken.

En bij zo'n griepke, amico, daar kunde nouw éenen dokter halen of twintig, ginnen eenen, die oew één minuut eerder beter mokt!

Al 'n kleine week laank, he'k van de wereld nie veul meer gezien as mijn bedstee en van de menschen nie anders as Trui, zooda 'k nie veul nuus eb om oew te schrijven.

Van de week, 'k was 'nen dag beroerd, wier ik wakker en daar sting Trui mee 'nen wild-vrimden manskèrel veur mijn bed.

„Ik kom 's naar je kijken, Dré,” zee dieë kèrel, „ik ben de dokter.”

„Zoo,” zee ik, „bende gij „de” dokter?” Maar da'k zo'n bietje op „de” douwde, da voelde-n-ie nie.

Nouw de rest witte: tong uitsteken, polsvoelen, aan oewen boezem lusteren, ge kent de kunstjes. Trui sting er zoo leergierig bij te kijken as 'nen ijverigen student in de veeartsenij.

Toen alles klaar was, toen nam ie 'n boekske en keek me eerst 's heel bedenkelijk aan. Toen krabte-n-ie z'n eigen mee z'n gouwen potlooike achter z'n oor en toen zee ie: „Da's niet zoo mooi, Dré! Weet jij wat jou scheelt?” „Nouw?” — vroeg ik.

„Griep,” zee-t-ie. „Spaansche griep,”

Ziezoo, docht ik, nouw is 't mijn beurt. Ik zee: „eeteeet!”

„Ja,” zee-t-ie, en hij potlooide maar achter z'n oor, „Spaansche griep.”

„Da's kasjeweel, Trui!” riep ik.

Maar Trui zee nie veul. Was na da-d-ernstig gezicht van d'n dokter niks op 'r gemak, da vuulde-n-ik wel. „Waarom is dat kasuweel?” vroeg ie toen. „Wel, dokter,” zee ik, „ik docht vast da'k wa-d-aanders mankeerde, — m'n been gebroken of verblindheid aan m'n exter-oogen of zoo iets, maar griep? Neeë, wie hee-t-er nouw vandaag aan d'n dag griep, ee?”

„Jij bent 'n brutaal boertje, Dré,” zee-t-ie toen. „Maar gij ben veul brutaler,” zee ik. „Gij perbeer iemand te „nemen” in z'n eigen huis; ik doe 't tenminste nog in mijn huis. En kalk nouw maar gin resepeke,” zee ik verders, „want da lop toch uit op asperiene en die haal ik bij 'nen kennis van me mee korting, ziede.”

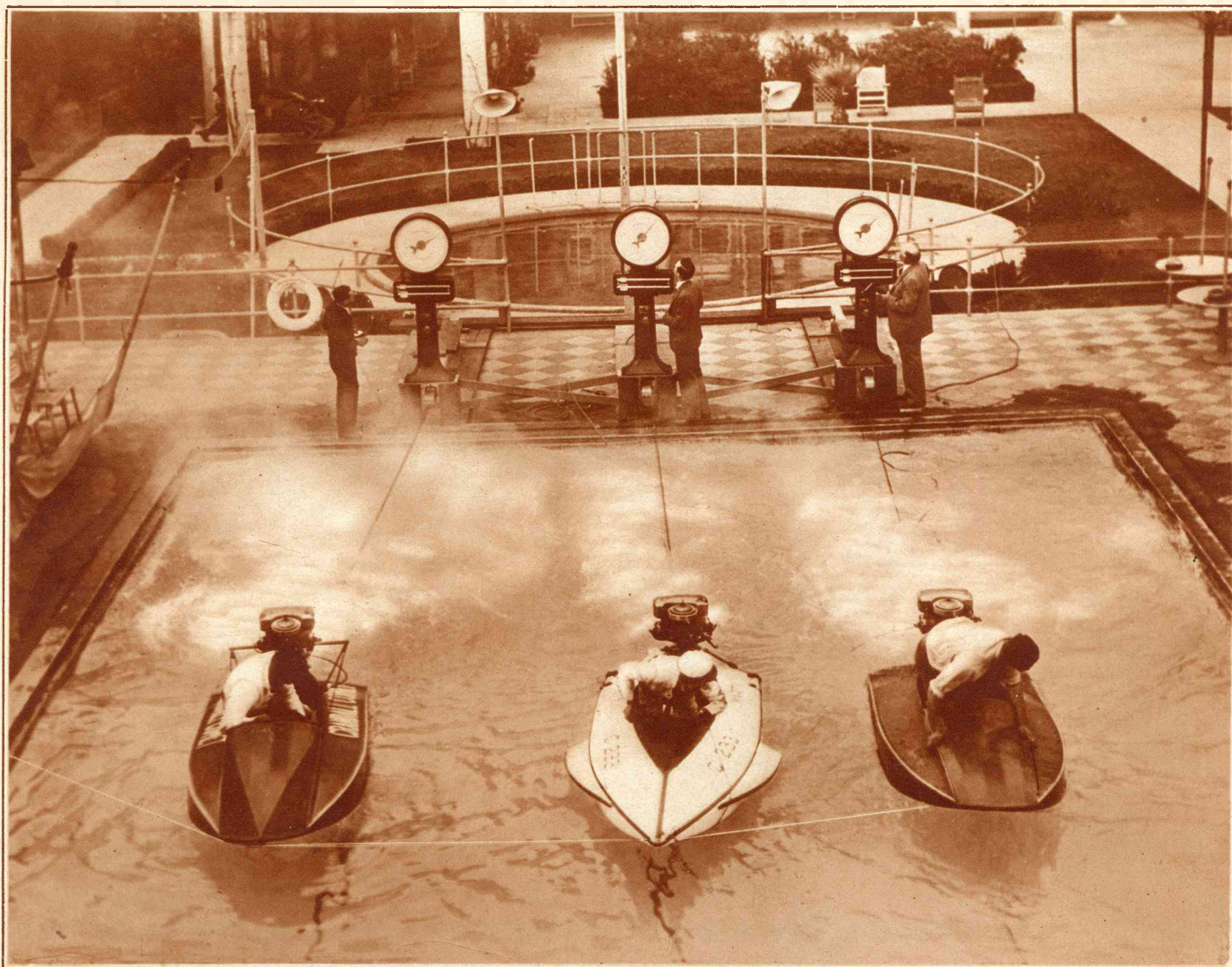
„Jij had dokter moeten worden, vriend,” zuchtte-n-ie toen, „want jij weet alles zoo goed, hè?” „Ik had ok eerst dokter willen worren,” zee ik, „maar m'n vader wou nouw eenmaal persee emmen in m'nen tijd, da'k werken zou veur d'n kost, ziede!”

Weg was ie!

„Trui,” zee ik, „d'n eersten keer da ge weer zo'n heksemplaar veur m'n neus zet, as ik wakker wor, dan neem ik m'nen dubbelloops hier van de beddeplaank en 'k laat er één vliegen, dat ie z'n eigen de stuipen schrikt. Ze kunnen me niks eerder beter maken as gij en dokterde gij nouw maar op jouw verkens-manier en gif me 'nen sterken ouwe klare, die is reusachtig teugen de griep, meid.” En da geluid, amico, van dieën klokkende klare in 't gloske alleen is al genogt om den zieksten mensch beter te maken...

Veul groeten van Trui en as altij, maar nouw uit de bedstee, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Snelheidsproef met stilstaande bootjes — De motorbootjes, die zullen deelnemen aan een wedstrijd in Los Angeles, beproeven de kracht van hun motoren door de schroef met een koord aan de snelheidsmeters te verbinden, waardoor de omwentelingen van de schroef en de snelheid bepaald kunnen worden.

OP BEZOEK

Naar de schilderij van den bekenden schilder H. Bakker Korff

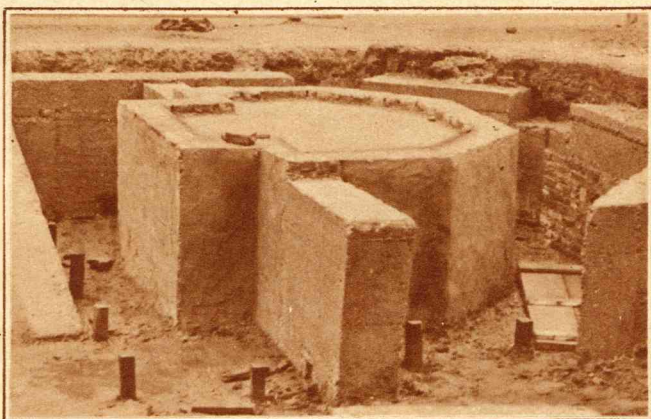
De vorige week is men te Blerick wederom begonnen met den onlangs verzakten loswal weer een nieuw aanzien te geven, opdat er spoedig gelegenheid zal ontstaan voor het lossen en laden van schepen.

Vanaf den watertoren der Ned. Spoorwegen op het emplacement te Roermond heeft men een aardig gezicht op de omgeving. Het stationsplein met op den achtergrond de Munsterkerk en de Kathedraal.

De heer Wittenberg, stations-restaurateur te Roermond, zal vanaf 1 Mei deze functie niet meer waarnemen. De heer Wittenberg heeft gedurende 35 jaar de restauratie beheerd en vele reizigers uit het geheele land en zelfs van daar buiten zullen het vertrek van dezen vriendelijken, loyalen man als een gemis voelen. De heer Wittenberg met zijn familie en een der kellners aan het buffet.

Op het Munsterplein te Roermond wordt hard gewerkt om tijdig klaar te komen met het plantsoen, waarin het standbeeld van Dr. Cuypers komt te staan. De onthulling zal op 16 Mei moeten geschieden. Volgens de plannen belooft het een prachtig geheel te worden. De fundeering voor het beeld is al klaar.

Bij den bloemenkoopman in Brunssum.

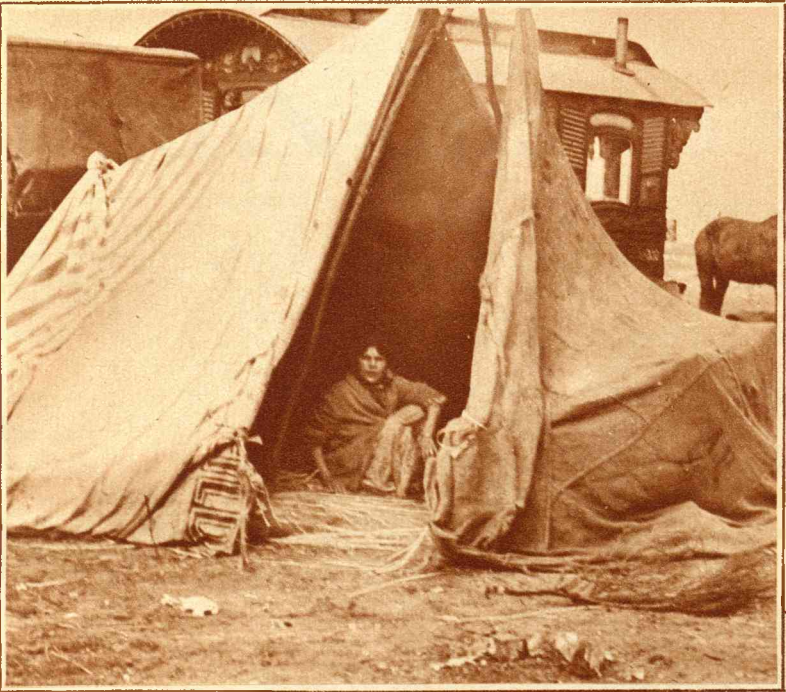
LIMBURGSCH FOTO-NIEUWS

Prof. Dr. J. D. M. Cornelissen werd officieel geïnstalleerd als Hoogleeraar in de Algemeene en Vaderlandsche geschiedenis der Nieuwe Tijden aan de St. Radboudstichting te Nijmegen. Foto: Prof. en familie.

Te Weert (L) aan het kanaal is men druk bezig met uitbaggeren voor de neerlating der buizen voor het gas op verren afstand. Een kiekje van het werk.

Im Zigeunerlager. Dezeweeke heeft onze fotograaf te Venlo de zigeuners, welke aldaar gekampeerd zijn op de Groote Heide, nog eens verrast in hun tenten. We zien hier een der schoonen in haar „boudoir“ verrast bij het opstaan.

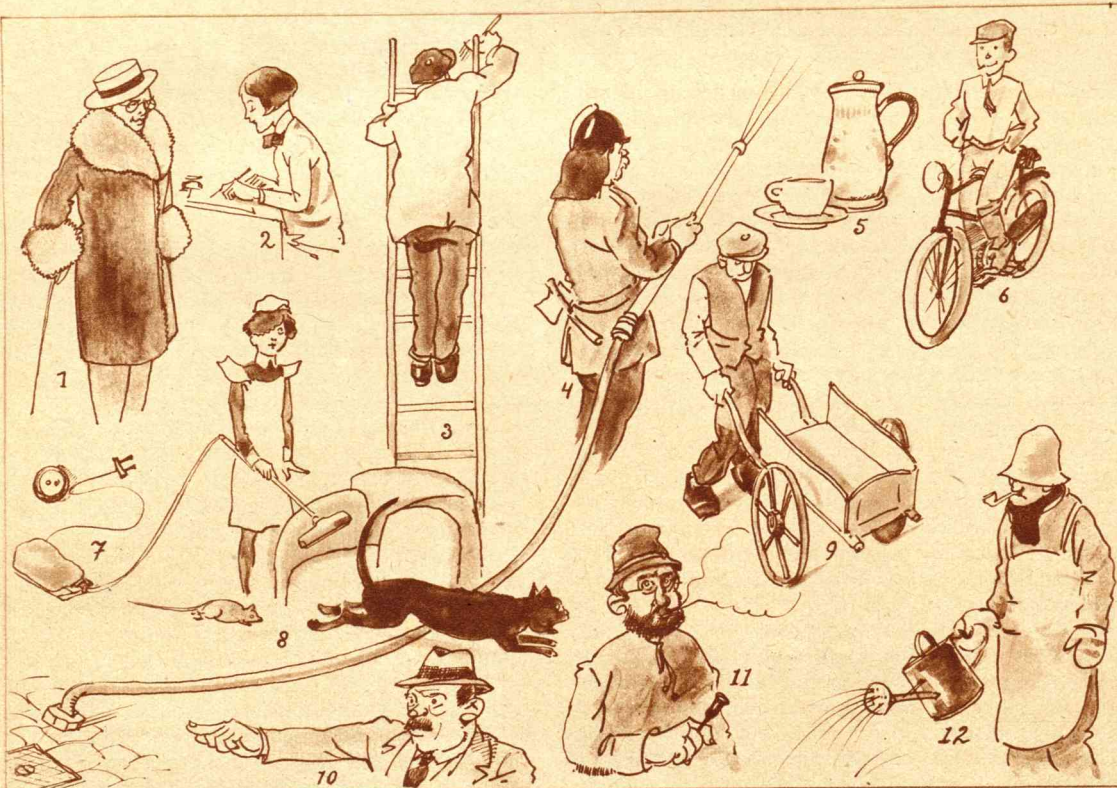

De zigeuners te Venlo brengen onder geleide het stroo voor hun bedden naar het kampement.

Te Sevenum (L) werd een welgeslaagde landbouwhuishoudcursus gehouden, waarvan de sluiting met feestvertoon en een landbouwtentoonstelling plaats had. Wij fotografeerden de groep der geslaagden met hun instructeur, den heer Remmen, en Sevenums belangstellenden Burgemeester, den heer W. Everts.

De oplossing onzer laatste prijsvraag is de volgende. In de tekening zijn de volgende onjuistheden, die wij zeer beknopt hier weergeven: 1. winterjas met stroo-hoed; 2. schrijft met linkerhand; 3. schilder staat niet op de sport; 4. brandslang is niet aangesloten; 5. koffiekkan zonder tuit; 6. fiets zonder stuur; 7. stofzuiger niet aangesloten; 8. muis loopt kat achterna; 9. kar heeft geen as; 10. linkerhand aan rechterarm; 11. rookt zonder sigaar; 12. bloemen begieten in winterkleeding. Onder de talrijke oplossers zijn de prijzen verloot en toegekend als volgt:

1ste prijs **een Damesrij wiel** van de Hollandsche Rijwielcentrale „Emeca“, Copernicuslaan 145, Den Haag, aan Maïke van Golde, Wijker-Smedenstraat 2, Maastricht;

2de prijs **een Damesrij wiel** van hetzelfde fabrikaat aan Annie Wolters, Leenheerstraat 10, Heerlen;

3de prijs **f 10.-** aan Bertha Kwartens, Zuidsingel 60, Venlo;

4de prijs **f 15.-** aan F. Hoefnagels, Mertens en Torfstraat 14, Antwerpen;

5de prijs **f 15.-** aan Zuster A. Eydem, Gem. Ziekenhuis, Coolsingel, Rotterdam;

5 prijzen van **f 2.50** aan Elisabeth Crolla, boekhandel, Valkenburg; A. Thomassen, Bergstraat 9, Roermond; J. Steegmans, Caumerdalsche straat 45, Heerlen; J. van Keulen, Politietroepen, Venlo; J. Verstappen, Niersprinkstraat 48, Kerkrade.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Toen de werkster zag, dat hij aan de bel van de woning der voormalige kunstrijdster wilde trekken, gaf zij hem ongevraagd kennis van het vertrek der twee dames. Over 't doel van haar reis en haar tegenwoordige verblijfplaats kon zij evenmin inlichtingen geven als over den vermoedelijken duur van haar afwezigheid.

Rudolf voelde, dat bij deze onverwachte mededeeling zijn tot dan toe mannelijk bestreden ziektegevoel hem weer vervulde.

Het viel hem moeilijk, om de trap af te loopen, en een stekende hoofdpijn begon hem te kwellen, terwijl hij door de nu al volle straten liep, om de woning van zijn vriend Wendrich te bereiken. De boekhouder was juist voornemens, zich naar zijn kantoor te begeven, toen Rudolf bij hem binnenkwam. Ook hij schrok van het ziekelijke uiterlijk en de koortsachtige oogen van den onverwachten bezoeker. Maar hij trachtte zijn ontsteltenis te verbergen en ontving zijn vriend, dien hij na zijn terugkomst nog geen enkelen keer gezien had, met de grootste hartelijkheid, om hem het uitspreken van de boodschap te vergemakkelijken, die hem misschien hier had gebracht.

„Je moet mij voor een korten tijd bij je opnemen, Georg,” zei Rudolf gejaagd. „Slechts voor enkele dagen — en ik beloof je, dat ik je niet den minsten last zal bezorgen. Het is voor mij slechts noodig, dat niemand mijn verblijfplaats verneemt. Bij onze oude vriendschap smee ik je, mij dit verzoek niet te weigeren.”

„Mijn woning is natuurlijk tot je beschikking, zooals alles, wat ik bezit,” verzekerde Wendrich hartelijk. „Je kunt hier blijven, zoo lang als het je bevalt.”

Rudolf drukte hem de hand en de boekhouder voelde met een groote bezorgdheid, hoe koortsachtig heet de vingers van zijn vriend waren.

„Ik dank je — dank je oprecht! En je zult je mond houden, niet waar? Mijn vader mag in geen geval weten, waar ik mij bevind.”

„Je hebt dus twist met je vader gekregen? Zijn jullie voorgoed van elkaar vervreemd?”

De advocaat maakte een afwerend gebaar. „Vraag mij niets, Georg, dat verzoek ik je. Zooveel kan ik slechts tegen je zeggen, dat ik hem nooit meer wil zien... nooit, nooit!”

De opwindende, die hij bij de laatste woorden toonde, was zoo duidelijk een kenteeken van zijn ziekelijken toestand, dat Wendrich zijn vrees nu toch niet langer voor zich kon houden en die in de meest vriendschappelijke woorden uitsprak.

De advocaat liet hem echter nauwelijks uitspreken en riep, terwijl hij rusteloos in de kamer heen en weer ging loopen: „Neen, neen, mij scheelt volstrekt niets! Waarom pijnigt de heele wereld mij over mijn uitzien en met de zorg over mijn gezondheid? Ik mag nu niet ziek zijn en daarom ben ik het ook niet. Over een paar dagen, als men mij mijn legaat uitbetaald zal hebben, dan, ja, dan is alles mij onverschillig. Maar zoo lang moeten mijn krachten het nog uithouden. En zij zullen het uithouden, daarvan ben ik vast overtuigd. Dit onwelzijn is slechts het gevolg van een slape-loozen nacht — een soort van katterigheid — anders niets! Als ik een paar uur zal hebben geslapen...”

Hij hield midden in zijn opgewonden wandeling op en greep naar de leuning van een stoel. Zijn heele lichaam beefde en hij deed tevergeefs zijn best, om zijn oogen open te houden. „Als... ik... geslapen... zal... hebben...” herhaalde hij met een zware tong, en zeer zeker zou hij in het volgende oogenblik neergevallen zijn, als Wendrich, die zijn flauwte zag aankomen, hem niet in zijn armen had opgevangen. Met moeite bracht hij den al bewusteloozen jongeman naar de kanapee, waarop hij hem zoo gemakkelijk mogelijk neerlegde. Toen opende hij de deur en riep de huisjuffrouw binnen.

Met enkele woorden trachtte hij den toestand voor de verbaasde vrouw uit te leggen. Zijn vriend was schijnbaar plotseling ernstig ziek geworden

en hij mocht hem in geen geval alleen laten. Daarom moest zij naar dokter Wagner gaan, van wien hij wist, dat hij vroeger huisdokter bij de familie Krauze was geweest en bij wien hij daarom een persoonlijke belangstelling voor den patiënt mocht veronderstellen. De huisjuffrouw ging zonder verder iets te vragen de boodschap doen, en een half uur later kwam zij in gezelschap van den dokter terug.

Deze liet zich door den boekhouder alles vertellen, wat hij over de ziekte van zijn vriend had mee te delen, en hij ging toen met een ernstig gezicht tot een zorgvuldig onderzoek van Rudolf

Oud-president Coolidge van Amerika, de „zwijgende Coolidge”, wordt op de papegaaienkwekerij van den kauwgummi-man Wrigley door een bijdehand exemplaar eraan herinnerd, dat hij zijn hoed moet afnemen, wanneer hij gefotografeerd wordt.

over, wiens bewusteloosheid intusschen in ijlende koorts was overgegaan, daar hij voortdurend half-luid in afgebroken, grootendeels onverstaanbare woorden bij zichzelf sprak.

De uitslag van zijn bemoeiingen scheen den dokter niet te bevredigen. Hij schudde zijn hoofd en zei: „Een bepaalde ziekte kan ik voor het oogenblik nog niet vaststellen, maar dat sluit niet uit, dat dit morgen heel anders zal zijn, en de indruk is over het geheel niet gunstig. U wenscht den zieke natuurlijk zoo spoedig mogelijk kwijt te raken?”

Georg Wendrich herinnerde zich het verzoek van zijn vriend, en hij behoefde niet lang na te denken, om een besluit te maken.

„Neen, dokter, ik zou hem daarentegen liefst hier houden, als mijn huisjuffrouw het goed vindt en u er in het belang van den patiënt niets op tegen hebt.”

„Als u voor een geschoolde verpleegster zorgt, zou hij ten slotte hier even goed kunnen zijn als ergens anders.”

Daar er bij de goedgehartige huisjuffrouw slechts een verzoek van Wendrich noodig was, om haar tot het opnemen van den patiënt over te halen, was de aangelegenheid spoedig geregeld. Voordat de geneesheer vertrok, stond hij nog geruimen tijd aan het bed van den zieke, dien men uitgekleeft en naar het bed van den boekhouder gedragen had, en hij luisterde hoofdschuddend naar de eigenaardige, onsamenvangende woorden, waaronder hij

het meest herhaalde, dat hij niet ziek was en niet ziek mocht worden, vóór hij z'n legaat ontvangen en zijn testament gemaakt had.

Toen ging de zieke plotseling rechtop zitten en riep: „Neen, ik ben niet medeplichtig aan de misdaad, omdat ik dat geld aanneem — zij... mag immers niet arm en hulpeloos achterblijven — zij...”

De geneesheer legde zijn hand op het gloeiende voorhoofd van den zieke, en deze aanraking moest wel een bedarenden invloed uitoefenen, want de heftig uitgesproken woorden gingen over in een zacht, onduidelijk geprevel en zijn van koorts gloeiend hoofd viel weer in de kussens neer.

„Er moet een bijzondere aanleiding voor deze ziekte bestaan,” dacht dokter Wagner, toen hij de woning van den boekhouder verliet. „De denkbeelden, die hem zoo'n angst bezorgen, hebben waarschijnlijk een bepaalden grondslag. Nu, wij zullen wel eens zien. In ieder geval gaat dat mij als geneesheer niets aan.”

XXIV

Met knorrig oogen en het afgematte gezicht van een man, die groote lichamelijke vermoeienissen heeft doorgemaakt, keerde Frans Krauze den tweeden morgen na zijn vertrek terug. De aandeningen der laatste dagen moesten zijn ijzeren wilskracht hevig geschokt hebben, want hij had zijn gezicht niet zoo in bedwang als anders en de uitdrukking er van toonde duidelijk genoeg, dat de verwachtingen, die hij van deze reis naar Insterburg had gehad, niet in vervulling waren gegaan.

De reis was inderdaad geheel vergeefs geweest. Toen hij zich aan het kantoor van het tuchthuis aandiende en om vergunning vroeg, den gevangene Malinowski te spreken, werd hem door den directeur op een tamelijk barschen toon geantwoord, dat er in de eerste dagen of weken aan de vervulling van zijn verzoek niet gedacht kon worden, omdat de gevangene ernstig ziek lag. En op de vraag naar den aard en den vermoedelijken duur der ziekte had de ambtenaar, die blijkbaar niet welwillend gestemd was tegenover den bezoeker, kort en barsch geantwoord: „Ik heb geen reden, om u zulke inlichtingen te geven en geef u in uw eigen belang den raad, om uw verzoek voortaan schriftelijk in te dienen en het antwoord daarop af te wachten, voordat u de moeite en de kosten van een reis naar Insterburg maakt. Want ik verklaar, dat voortaan slechts zeer geldige redenen een aanleiding zouden kunnen zijn, om de door u gevraagde vergunning te geven.”

Daarmee was hij weggestuurd en hij zou niet vernomen hebben, waarin de ziekte van Malinowski bestond, als het hem in een nabij het tuchthuis gelegen restaurant niet gelukt was, om een daar vertoevende opzichter aan het praten te krijgen, terwijl hij zich voor een naasten bloedverwant van den gevangene uitgaf. Toen had hij vernomen, dat deze een ernstige bloedspuwing had gehad en sindsdien doodziek was. Na het ontvangen van deze inlichtingen had hij natuurlijk alle hoop moeten opgeven, om het doel van zijn reis nog te bereiken en hij was met den avondtrein op de terugreis naar Breslau gegaan, onder den last van groote zorgen, die hem geen minuut van rustigen slaap gunden.

Hij was voornemens geweest, om na zijn thuiskomst nog een paar uur te gaan liggen, maar voordat hij naar zijn slaapkamer ging, had hij toch nog eerst de aangekomen post willen nazien en daarbij had hij een brief in handen gekregen, die hem een nieuwen, doodelijken schrik bezorgde en zijn gedachten aan rust verdreef.

En toch was het slechts een kort, zakelijk schrijven van de bankiersfirma Wallenberg & Pachaly, met wie hij sedert vele jaren als koopman zaken had gedaan en door wier bemiddeling hij ook meestal zijn beurspeculaties had verricht. Het schrijven was gedateerd op den vorigen dag en luidde:

„Onder de papieren, die onze cliënte mevrouw Wilhelmine Abt ons drie maanden geleden verzegeld in handen gaf met de opdracht, deze in geval van haar dood te openen, vonden wij, nadat wij op haar rechterlijke volmacht in tegenwoordigheid van den notaris de zegels verbroken hadden, een wissel op uw naam ten bedrage van twintigduizend mark. Wij nemen de vrijheid, hiermee bij u aan te vragen, of u dezen bij ons wilt aflossen, omdat wij in een tegenovergesteld geval u de van ons geëischte afrekening overmorgen bij gelegenheid der erfenisregeling voor de rechtbank moeten overhandigen. Ook herinneren wij u nogmaals aan de vereffening uwer schuld bij ons van vijfduizend-driehonderd Mark, waarvan wij ondanks ons herhaald verzoek tot heden geen betaling hebben ontvangen.”

Alsof hij op die manier lucht wilde geven aan de boosheid, die hem haast deed stikken, scheurde de graanhandelaar den brief in stukken en smiet den saamgebalde prop ver van zich af.

„Ha, dat satansche wijf!” knarste hij. „Daarom heb ik de wissels dus tevergeefs in alle hoeken van haar woning gezocht! — En zij had mij zoo plechtig beloofd, die niet uit haar handen te geven! — Nu zal natuurlijk vandaag of morgen ook de andere voor den dag komen. Dat was het laatste! — Nu is alles verloren. Geen redding meer... geen!”

Hij streek met beide handen door zijn gladgescheiden haar en staarde lang als een krankzinnige voor zich uit; toen bewoog hij, hoewel onbewust, zijn dunne bloedeloze lippen voor een half-luide alleenspraak.

„Hij moet het legaat aannemen en moet het geld aan mij geven. Hij mag het mij niet weigeren. Er moet een middel gevonden worden, om hem daartoe over te halen. Ik wil niet, dat alles vergeefs is geweest — ik wil niet — ik wil niet.”

Hij nam al zijn wilskracht te baat, om zijn wanhopige stemming meester te worden. Met de hulp van een klein zakspiegeltje bracht hij zijn haar in orde en trachtte hij de gewone uitdrukking weer aan zijn gezicht te geven. Toen overtuigde hij zich door een blik op de klok, dat zijn zoon nog thuis moest zijn en ging naar diens kamer.

Toen hij op zijn herhaald kloppen geen antwoord kreeg, opende hij, van een bang voorgevoel vervuld, de deur, om zich onmiddellijk te overtuigen, dat het vertrek leeg was. De kleerkast en de verschillende schuifladen waren geopend, alsof de bewoner in de grootste haast voorbereidselen voor zijn vertrek had gemaakt; op den vloer stond echter een goed gesloten koffer.

Zonder zich lang met nutteloos nadenken op te houden, snelde de graanhandelaar naar beneden naar de keuken, waar Mina al lang druk met haar potten en pannen bezig was.

„Wat is hier tijdens mijn afwezigheid gebeurd?” schreeuwde hij haar toe. „En waar is mijn zoon?”

De huishoudster keek slechts even om, terwijl zij op haar gewonen knorrig toon antwoordde: „Vraag hem dat zelf maar, als u het wilt weten. Wat kan het mij schelen, waar hij is!”

Krauze wist bij ervaring, dat hij nooit slechter klaar kwam met Mina, dan als hij tegenover haar als heer en meester optrad. Daarom dwong hij zich ondanks zijn groote opwinding, om haar op een vriendelijken toon te vragen, wat zij van Rudolfs verblijf wist. Maar hij had daarmee geen beter succes, dan hij met een hardvchtige en gebiedende vraag zou hebben gehad. Alles, wat hij met veel moeite van haar te hooren kreeg, was, dat de advocaat gisterenmorgen vroeg weggegaan was met de verklaring, dat hij zijn koffer in den loop van den dag zou laten afhalen en hij zelf waarschijnlijk een groote reis ging maken. Sindsdien had zij niets meer van hem gehoord en overigens wenschte zij over dingen, die haar niets aangingen, met rust te worden gelaten.

De graanhandelaar begreep spoedig, dat hij hier niet op een verdere opheldering behoefde te hopen, en nadat hij in de kamer van zijn zoon tevergeefs naar een achtergelaten brief had gezocht, begaf hij zich op weg naar de Rijksbank, waar men toch wel bekend zou zijn met het verblijf van den jongen advocaat.

Maar hier wachtte hem slechts een nieuwe teleurstelling. De directeur toonde hem een in den loop van den vorigen ochtend gekomen brief, waarin Rudolf zijn wegblijven verontschuldigde door te zeggen, dat hij heel onverwacht genoodzaakt was, om voor dringende persoonlijke aangelegenheden

een groote reis te maken, waarvan hij den duur vooraf niet bepaald kon opgeven.

„Onbegrijpelijk!” prevelde Krauze, terwijl hij de weinige regels las en herlas. „Absoluut onbegrijpelijk! — En intusschen weet ik niet eens, of hij waarlijk op reis is gegaan, want de koffer staat nog in zijn kamer.”

„In ieder geval heeft mijnheer de advocaat zich door zijn handelwijze voor ons onmogelijk gemaakt. U zult bij zijn terugkomst wel tegen hem willen zeggen, mijnheer Krauze, dat wij in geen geval andermaal zoo'n willekeurige handelwijze willen ondervinden en daarom van zijn hulp afzien,” zei de directeur koel.

Radeloos, wanhopig, als een verslagen man verliet Krauze de bank, want nu, omdat hij ook niet meer op Rudolf's hulp mocht rekenen, kon nog slechts een wonder voorkomen, dat in de eerstvolgende dagen alles rondom hem in elkaar stortte. In het begin peinsde hij nog wel over een oplossing van de vraag, wat de aanleiding kon geweest zijn voor dit plotselinge vertrek van Rudolf, maar toen

Aan de keerzijde

*

*Wat zijn die nieuwe huizen mooi!
Maar jammer dat op straat,
Om alles rustig te bezien,
Men veel te haastig gaat.
En daarom vraag 'k den B. N. A.
En alles, wat maar bouwt:
Waarom laat ons hier altijd nog
Die achtergevel koud?*

*De achtergevels zie 'k het eerst,
Als 'k stadwaarts kom per trein.
Op achtergevels zie ik thuis,
Als 'k vrij ben, door 't gordijn.
Ternijl het eenigst vergezicht,
Dat 'j' in mijn tuin aanschouwt,
Bestaat in 'n achtergevel met
Veel ongeschilderd hout.*

*Wij hebben architecten voor
Een kamer, kast of kan,
Maar welk' artiest meldt zich nu eens
Voor achtergevels an?
Een huis is nu een jas, heel mooi
Van stof en knoop en snit,
Waar in helaas een leelijk en
Kapotte poering zit.*

M. v. W.

dreef een aantal dringender zorgen de gedachten aan zijn verdwenen zoon naar den achtergrond en in een koppige opwelling van zijn ouden strijd-lust, die zich niet overwonnen wilde verklaren, begon zijn vindingrijk verstand, dat immers nog altijd een uitweg had gevonden, een nieuw reddingsplan te maken.

Zonder op zijn lichamelijke vermoeidheid te letten, ja, zelfs zonder die te bemerken, bleef Krauze urenlang op de been, om overal zijn geluk te beproeven, waar hij zijn koopmanscrediet nog staande achtte. En al de zaken vrienden, aan wie hij met een onverschillig gezicht, op een goedhartigen toon een slim bedacht sprookje vertelde, om zijn verlegenheid van het oogenblik geloofwaardig en onverdacht te doen voorkomen, zouden zijn talent als tooneelspeler bewonderd hebben, als zij hadden kunnen vermoeden, met welk een doodsangst hij op hun antwoord wachtte, en hoe hij het liefst iederen keer uitgeschreeuwd had, als dit antwoord ontkennend was.

En het scheen inderdaad, alsof er een gerucht van zijn nabijzijnd bankroet vóór hem uit de heele stad was doorgedaan. Want waarheen hij zich ook begaf, waar hij ook mocht aankloppen, overal ontmoette hij slechts een meewarig schouderophalen en beleefd ontkennende antwoorden, waaruit meestal duidelijk genoeg het wantrouwen bleek. Toen het middaguur aanbrak, had hij reeds alle hoop opgegeven en het was eigenlijk slechts

een wanhoopsdaad, dat hij besloot, naar Wallenberg & Paschaly te gaan en een uitstel van acht dagen voor de inwisseling van den wissel te vragen. Dit werd hem vlakweg geweigerd, zooals hij ook niet anders had kunnen verwachten, en toen hij na deze nuttelooze vernedering in het gebouw van zijn vroegeren bankier weer buiten kwam, was hij eindelijk tot de onwankelbare overtuiging gekomen, dat het nu tijd voor hem werd, om de wapens neer te leggen.

Krauze zag in, dat er geen reden meer bestond, om dezen hopeloozen strijd voor zijn koopmanseer en zijn burgerlijk bestaan voort te zetten. Binnen enkele dagen moest zijn lot onfeilbaar beslist worden, en als het dan eenmaal aan de heele wereld bekend werd, dat de schijn van gegoedheid en eerbiedwaardigheid, dien hij zoo lang meesterlijk staande had gehouden, in waarheid al sedert vele maanden niets anders dan leugen en bedrog was geweest, als men vernam, dat hij aan zijn vermoorde schoonzuster groote sommen schuldig was — hoe lang zou het dan nog duren, tot men de vreeselijke verdenking tegen hem kreeg, haar moordenaar te zijn!

Wel had hij met scherpzinnigheid en doortrapte sluwheid een aantal duidelijke onschuldsbewijzen bijeengebracht die zijn rechtvaardiging moesten vergemakkelijken, als dit gevreesde zou gebeuren, en nog kort geleden had hij koelbloedig zoo'n mogelijkheid tegemoet gezien. Maar hij was vandaag niet meer dezelfde, die hij een paar dagen geleden nog geweest was. Sedert het uur, toen die ellendige Hubner met een ruwe vuist in het goed geregeld net van zijn plannen had getast, had hij meer en meer de kracht en slagvaardigheid van zijn vernuft verloren, die hem zoo lang tot beheerscher van den toestand hadden gemaakt, en zonder dit zelfvertrouwen — dat voelde hij nu met een drukkende zekerheid — was hij een verloren man.

Het vertrek van mevrouw Deloria, het bericht der schijnbaar hopelooze ziekte van den Insteburger gevangene, de onverklaarbare verdwijning van zijn zoon — het waren veelbetekenende omstandigheden, waar hij radeloos tegenover stond en waarmee hij zijn plannen niet overeen kon brengen. Hij vermoedde in dit alles een vreeselijk gevaar, maar hij kon het wezen van dit gevaar niet erkennen, en hij kon daarom geen voorbereidselen maken, om het met de geschikte wapens tegemoet te gaan.

Zoo was dan nu het einde gekomen, vlugger, dan hij vermoed en gevreesd had, en er bestond voor hem nog slechts de laatste, ellendige uitweg van alle misdadigers — de vlucht! Hij knarste met zijn tanden en balde zijn vuisten in woede over zijn eigen zwakheid, toen hij in zijn wanhopige overdenkingen aan dit slot was gekomen. Maar nu moest hij in het onvermijdelijke berusten en het was toch altijd beter, om de rol van het opgejaagde wild te vervullen, dan in een laffe overgave het naderen der honden af te wachten.

Nog koesterde men immers geen verdenking tegen hem, nog was hij zeker, een voorsprong op zijn vervolgers te winnen. En al was het ook niet meer dan een voorsprong van enkele dagen, toch konden die zeker tot redding dienen voor den man, die met een slimme berekening van tijd en gelegenheid gebruik wist te maken.

Maar voor een vlucht had hij vooral geld nodig, en hij bezat op dit oogenblik niet meer dan een paar honderd mark. Omdat hij niet meer op zijn zakenvrienden kon rekenen, bleef er voor hem niets anders over, dan zijn heil daar te zoeken, waar hij vroeger al eens redding uit voorbijgaande verlegenheden had gevonden, namelijk bij den kleinen mijnheer Saling, van wien hij door ondervinding wist, dat hij voor de verlokkingen van een rentevoet van twintig of vijf en twintig procent niet ongevoelig was. Zonder tijd te verliezen, zocht hij den ouden heer in zijn tamelijk armoedige woning op en gaf als reden voor zijn verzoek om een leening van twaalfduizend mark de noodzakelijkheid op, dat hij den volgende dag aan de beurs een koersverschil moest betalen. Maar hij ontmoette ook hier nog veel grootere bezwaren dan bij vroegere gelegenheden, en pas, toen hij zich bereid had verklaard, om een reeds over acht dagen vervallenden wissel van veertienduizend mark te onderteekenen, toonde mijnheer Saling zich bereid, om de zaak af te handelen.

Tot een onmiddellijke uitbetaling van het geld, waarop Krauze gehoopt had, beweerde hij, niet in staat te zijn. (Wordt voortgezet)

Een van de aardige oude inhammen van de Brusselsche straat.

Kiekjes uit Maa

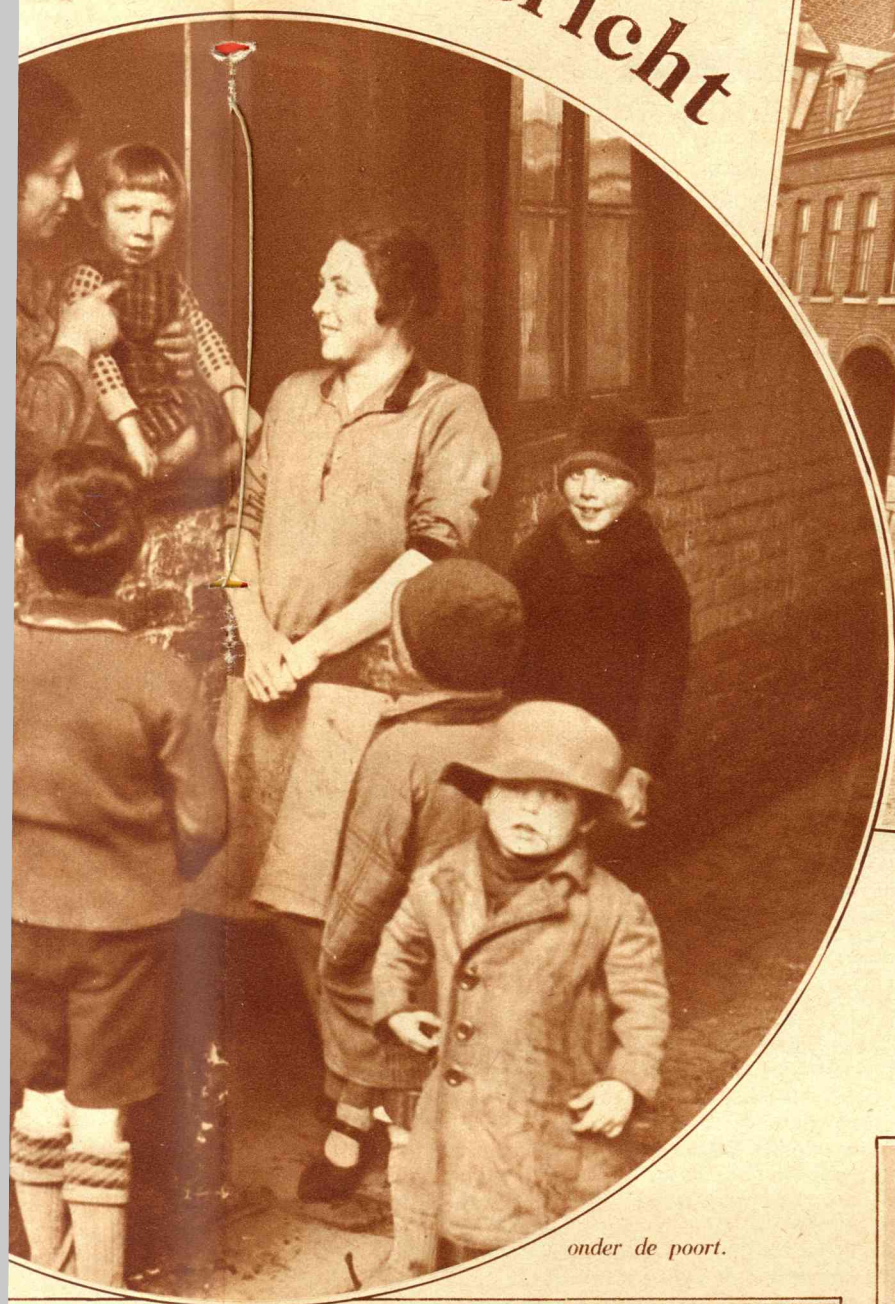
Een praatje

De groote aantrekkingskracht „uitverkoop”.

Overzicht van de roerzaamheden voor de nieuwe

s uit Maastricht

onder de poort.

Een rijtje onbewoonbaar verklaarde woningen langs de Maas te Wijk.

Voor het merk bestaat veel belangstelling.

icht van de werkzaamheden voor de nieuwe Maasbrug.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

En zoo bleef hij alleen, hoewel er dikwijls gebeld werd. Maar terwijl hij daar lag met halfgesloten oogen, en de kwellingen van de laatste uren nog eens doorleefde, hoorde hij een stem, die hem deed opschrikken. Het was stellig haar stem — nu reeds. Hij sprong op en deed de deur open. Ernestine en kapitein Francis waren in de hal.

Hij wenkte hen, in zijn kamer te komen. Ernestine bloosde van opgewondenheid, en haar oogen straalden. Zij deed haar voile omhoog, en zag hem hooghartig aan.

„Waar is hij?” vroeg ze. „Ik weet alles. Ik wil hem beslist terstond zien.”

„Dat zal daarvan afhangen, of hij in staat is, om u te ontvangen,” zei hij koel.

Hij belde.

„Zeg, juffrouw Fullagher, dat ze een oogenblik hier komt,” beval hij.

„Hij is dus in dit huis,” riep ze uit.

Hij lette er niet op. Een oogenblik later kwam een jonge vrouw, in het costuum van een van de voornaamste hospitalen, binnen.

„Juffrouw Fullagher,” vroeg hij, „hoe is het met den patiënt?”

„We hebben heel wat moeite met hem gehad, mijnheer,” zei ze veelbeteekenend. „Hij is den heelen nacht vreeselijk geweest, en hij is erg zwak vanmorgen. Is dit de jongedame, mijnheer?”

„Dit is de jongedame, die — zooals ik u gezegd heb — hem graag zou zien, als u dat gewenscht zou vinden.”

De verpleegster keek bedenkelijk.

„Sir Henry is boven, mijnheer,” zei ze. „Ik zou zijn advies moeten vragen.”

Trent knikte, en zij ging heen. Zij bleven alle drie alleen; Ernestine en Francis hielden zich wat afzijdig, als bij afspraak. Trent zweeg.

De verpleegster kwam na enkele oogenblikken terug.

„Sir Henry is nog niet geheel gereed met zijn onderzoek, mijnheer,” berichtte zij. „De jongedame kan over een half uur naar boven gaan.”

Weer bleven zij alleen. Toen ging Trent door het vertrek, en plaatste zich tusschen hen en de deur.

„Vóór u uw vader ziet, juffrouw Wendermott,” zei hij, „heb ik u een nadere verklaring te geven.”

XLI

Zij zag hem kalm aan, maar in haar strak en bleek gelaat scheen hij reeds zijn vonnis te lezen.

„Vindt u dat de moeite waard, Mr. Trent? Er is zooveel, wat — zooals u het uitdrukt — nader verklaard moet worden, dat die taak, zelfs voor een man van uw geslepenheid, hopeloos schijnt.

„Ik zal u niet lang ophouden,” zei hij. „Op zijn minst moet het woord van den een even goed zijn als dat van den ander — en u hebt geluisterd naar wat mijn vijand (en hij wees naar Francis) te zeggen heeft...”

Francis haalde zijn schouders op.

„Ik kan je verzekeren,” viel hij hem in de rede, „dat ik niet het minste gevoel van vijandschap jegens je koester, mijn meening ken je. Ik heb nooit moeite gedaan, om die te verbergen. Maar ik ontken, dat ik bevooroordeeld ben door een persoonlijk gevoel.”

Trent deed, alsof hij niets gehoord had.

„Wat ik u te zeggen heb”

ging hij voort, tot Ernestine gewend, „wil ik zeggen, vóór u uw vader ziet. Ik zal geen beslag leggen op uw tijd. Ik zal geen woorden verknoeien. Ik voer u tien jaar terug, naar den tijd, dat ik uw vader in Accra ontmoette, en wij samen gingen doen in een zekere onderneming. Uw vader was op dat oogenblik een onschadelijk wrak van 'n man, die zich snel om het leven bracht met brandewijn. Hij had wat geld, en ik had niets. Voor dat geld kochten we de noodzakelijke uitrusting en geschenken voor mijn onderneming, en we begaven ons op weg naar Bekwando. Het heele werk kwam op mij neer, en met groote moeite slaagde ik er in, om de concessie te verkrijgen, waarvoor we werkten. Uw vader bracht al zijn tijd door met drinken, en met kaartspelen, als ik met hem spelen wilde. De overeenkomst betreffende het verdeelen van de opbrengst werd opgemaakt door mij, dat is waar, maar op dat oogenblik zei hij geen woord, om er zich over te beklagen. Ik had geen relaties, en hij zei van zichzelf, dat hij geheel en al met de zijne gebroken had. Toen was het, dat Francis het eerst op het tooneel verscheen. Hij vond uw vader half dronken, en toen hij de overeenkomst las, was het duidelijk, wat hij dacht. Hij dacht, dat ik uw vader zijn gang liet gaan, om zichzelf te vermoorden, opdat de heele zaak van mij zou zijn. Dat heeft hij u waarschijnlijk verteld. Ik ontken het. Ik deed alles, wat ik kon, om hem nuchter te houden.”

Op onzen terugweg was uw vader ziek, en onze dragers lieten ons in den steek. Wij werden achtervolgd door de inlanders, die spijt hadden van de concessie, en ik moest meer dan eens met hen vechten — met een half dozijn van die kerels, terwijl uw vader bewusteloos aan mijn voeten lag. Het is waar, dat ik hem in het struikgewas achterliet, maar dat was op zijn eigen verzoek, en ik geloofde vast, dat hij stervende was. Het was mijn eenige kans, en ik maakte er gebruik van. Ik ont kwam, en slaagde erin, Accra te bereiken. Toen moest ik, om geld op te nemen, teneinde in Engeland te komen, leenen van een man, genaamd Da Souza; en later, in Londen, moest ik, om de Maatschappij op gang te brengen, hem deelgenoot maken in de opbrengst van de concessie. Op zekeren dag had ik ongenoegen met hem — 't was juist denzelfden dag, dat ik u voor het eerst ontmoette — en toen hoorde ik voor de eerste maal, dat uw vader nog in leven was. Ik ging naar Afrika, om hem hier te brengen, en Da Souza ging me achterna,

vol lage vrees; want als mijn deelgenoot verloor hij de helft, als de aanspraken van uw vader deugdelijk waren. Ik vond uw vader zwak, en slechts half bij zijn verstand. Ik deed alles, wat ik kon, voor hem, zoo lang ik in het binnenland werkte, en was van plan, om hem mee te nemen naar Engeland, als ik terugkwam. Ongelukkigerwijze herstelde hij een weinig, en kwam hij plotseling op de gedachte, om een bezoek te brengen aan Engeland. Hij vertrok vóór mij, en viel in handen van Da Souza, die de deugdelijkste redenen had, welke iemand maar hebben kon, om hem op den achtergrond te houden. Ik redde hem uit zijn handen, net op tijd, om hem te redden van den dood, en bracht hem naar mijn eigen huis, liet dokters en verpleegsters komen, en zou u een boodschap gestuurd hebben, zoodra hij in staat geweest was u te ontvangen. Ik geef toe, dat ik geen openlijke verklaring aflegde, dat hij nog in leven was, om de eenvoudige reden, dat zoo iets onze Maatschappij zou hebben lamgeslagen — en we moeten rekening houden met de belangen van de aandeelhouders, maar ik heb dagen geleden een contract laten opmaken en onderteekend, waarbij ik hem aanwijs als gelijkgerechtigd aandeelhouder in alles, wat ik bezit. Ziedaar de waarheid, juffrouw Wendermott, en het is geen verhaal, waar ik bijzonder trotsch op ben, ik zie niet al te best in, wat ik anders had kunnen doen. Dat is mijn verhaal, en het is de waarheid. Wilt u het gelooven, of wilt u zijn woord eerder aannemen dan het mijne?

Zij wilde spreken, maar Francis stak zijn hand op.

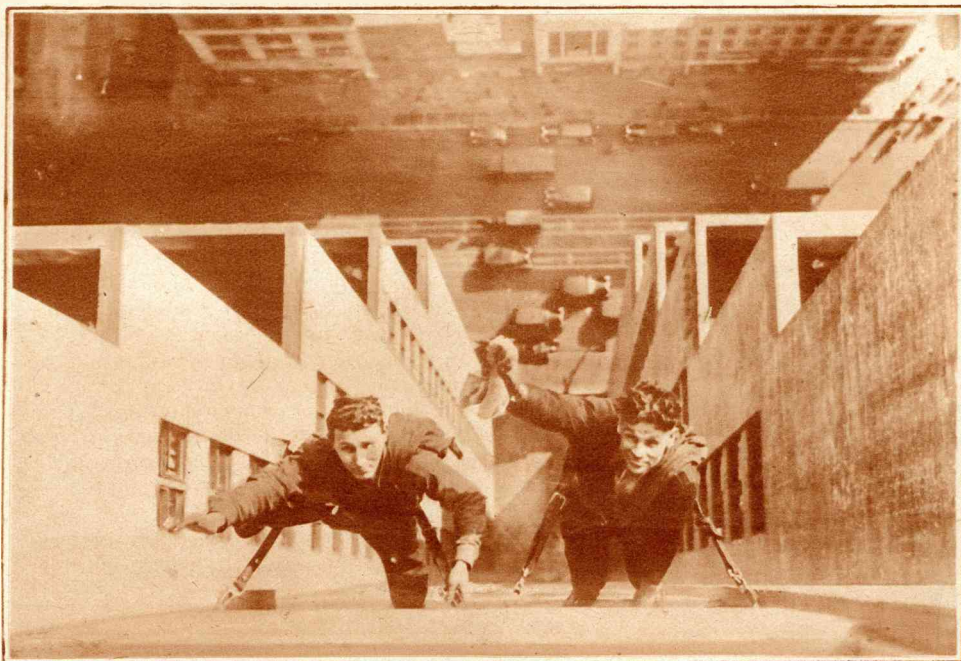
„Mijn verhaal heb ik achter je rug verteld,” zei hij koel. „Het is niet meer dan billijk, dat ik het nu ook in je gezicht vertel. Ik heb juffrouw Wendermott gezegd: dat ik je voor de eerste maal ontmoet heb in Bekwando, met een concessie in je hand, die was verleend aan jou en haar vader samen, met de merkwaardige bepaling, dat, ingeval van overlijden van den één, de ander erfgenaam was. Ik heb juffrouw Wendermott er op gewezen, dat jij in de kracht van je leven was, en voortreffelijk gezond, terwijl haar vader reeds op den drempel van het graf stond, en zich een koorts dronk in een vuile hut in een dorp temidden van moerassen. Ik heb haar gezegd, dat ik valsche spel vermoedde, dat ik jullie beiden achterna ging, en haar vader overgelaten vond aan de teedere zorgen van de wilden, door jou in den steek gelaten in het kreupelhout. Ik heb haar verteld, hoe hij vele maanden later verdween, gelijktijdig met jouw aankomst in de streek — en dat je mij een dag of twee geleden gezworen hebt, dat je er geen idee van had, waar hij was. Dat is mijn verhaal geweest, Trent. Laat juffrouw Wendermott nu kiezen tusschen de twee.”

„Daar ben ik mee tevreden,” riep Trent heftig. „Jouw verhaal is zeker waar, maar je hebt het listig aaneengeweven. Je hebt zooveel kwaad gedaan, als je kunt. Kies!”

Altijd nadien verheugde hij zich over dien éénen blik van verwijt, die haar scheen te ontsnappen, zonder dat zij het wist, toen haar oogen de zijne ontmoetten. Maar zij wendde zich af, en zijn hart werd als steen.

„U hebt mij bedrogen, Mr. Trent,” zeide zij. „Het spijt me heel erg, en ik ben zeer teleurgesteld.”

„En u,” riep hij hartstochtelijk,

Het werk van glazenwasschers in New-York is wel iets moeilijker en gevaarlijker dan van hun Nederlandsche collega's, zooals moge blijken uit dit duizelende kiekje van twee New-Yorkers, die op de veertigste verdieping van een hotel aan het werk zijn.

„bent u zelf zoo onberispelijk? Werd u totaal door uw familie misleid, of had u nooit 'n vermoeden, dat uw vader nog in leven kon zijn? U hadt mijn bericht door Mr. Cuthbert. Ik ontmoette u keeropkeer, sinds u wist, dat ik uw vader's compagnon geweest was, en niet éénmaal maakte u u zelf bekend. Was u dan met hetzelfde verjefje bestreken als die huichelachtige schurken, die een armen, ouden man veroordeelden tot een levenden dood? Lijkt het daar niet veel op? Wat moet ik van u denken?”

„Uw oordeel, Mr. Trent, is van geen belang voor mij,” antwoordde zij kalm. „Het kan me in geen enkel opzicht wat schelen. Maar ik wil u dit vertellen. Als ik me zelf niet bekend maakte, dan was het, omdat ik u niet vertrouwde. Ik wilde de waarheid weten, en ik zette mij ertoe, om die te ontdekken.”

„Uw vriendschap was dus een leugen,” riep hij uit, met vlamme oogen. „Ik was voor u dus niets anders dan een verdachte, dien u bespieden moest, en dan verraden!”

Zij aarzelde, en antwoordde niet. De verpleegster klopte aan de deur. Trent joeg hen weg met een gebiedend gebaar.

„Weg jullie allebei!” riep hij uit. „Je kunt zooveel kwaad doen, als je wilt! Ik dank den hemel, dat ik niet tot jullie klasse behoor, waar de mannen een steen hebben in plaats van een hart, en de vrouwen kunnen liegen als duivels.”

Zij lieten hem alleen, en Trent rukte, al kreunend, de ééne krachtige, zoete hoop uit zijn hart, die zijn leven zoo wonderbaarlijk veranderd had. Boven was Monty aan het snikken, met de armen van zijn kleine meid om hem heen.

XLII

Met de duisternis was een wind van de zee gekomen, en de jongen kroop naar buiten in zijn flanelen costuum, en planterschoed, en wierp zich in een rieten stoel, met een zacht gemompel van verlichting. Onder hem brandden de witte lichten van de stad, die vanavond wat drukker was dan anders, want in de baai daarginds lag een stoomschip aan wal, en er waren enkele passagiers en vrachten aan land gekomen. De jongen had een dag hard werken achter den rug, of hij zou zelf in de stad geweest zijn, om naar de nieuw aangekomenen te zien, en de post op te wachten. Hij sloot zijn oogen, half in slaap, want de zon was heet geweest, en het gedruisch van de zee, beneden, was bijna als een wiegelied. Terwijl hij daar lag, bereikte hem de stem van een man, van den kant van het pad. Hij sprong op, en luisterde gespannen. Het moest verbeelding geweest zijn — en toch! Hij leunde over de houten waranda. De gedaante van een man doemde op uit de duisternis, kwam naderbij, en was nu te onderscheiden. Fred herkende hem met een kreet van blijdschap.

„Mr. Trent!” riep hij. „Mr. Scarlett Trent, wel allemachtig!”

Trent stak snel zijn hand uit. Die blijde, jonge stem, die beefde van opwindning, trof zijn hart op onverwachte en ongewone wijze. Het was aangenaam, op zulk een manier verwelkomd te worden, te voelen, dat althans één mensch op de wereld blij was, dat hij kwam. Want Trent was een zwaar getroffen man, en de lust in het leven was er voor hem af. Menigmaal had hij gedurende die lange, eenzame reis over den rand van het schip geleund, en al peinzend in zee gestaard, en was het hem voorgekomen, alsof hij gespeeld had om een grooten inzet, en de kansen tegen hem gekeerd waren.

„Fred!”

Zij stonden, met hun handen ineen, de jongen sprakeloos van verrassing. Dan zag hij, dat er iets haparde.

„Wat is er?” vroeg hij snel. „Zijn we op slot van rekening toch nog in stukken geslagen, of bent u ziek geweest?”

Trent schudde het hoofd, en glimlachte ernstig. „Geen van beide,” zei hij. „De Maatschappij gaat de hoogte in, geloof ik. Maar beschaafde manieren waren niet goed voor me, vrees ik. Dat is alles.

Ik ben teruggekomen, om eens een maand of twee hard te werken, het beste geneesmiddel van de wereld.”

„Ik ben verbazend blij, dat ik u zie,” zei Fred hartelijk. „Alles gaat hier tiptop, en ze hebben deze kleine bungalow voor me gebouwd — ik ben er de vorige week pas ingekomen — verbazend hè? Maar... neen, dat u weer zoo spoedig hier bent! Uw koffers komen zeker?”

„Ik heb er niet veel,” antwoordde Trent. „Ze zijn onderweg. Heb je plaats voor me?”

„Plaats voor u?” herhaalde de jongen spottend. „Wel, ik ben hier heelemaal alleen. Dat is het eenige, wat ik op de zaak tegen heb — dat ik wat eenzaam ben. Plaats voor u! Dat zou ik denken! Kom, Fred, zet jij eens gauw een diner klaar, en wijn!”

Trent werd meegenomen, om zijn kamer te zien,

Aan de drooglijn.

en de jongen praatte al maar door. Later op den avond werd het diner opgediend, en nam de jongen de honneurs waar, terwijl hij aan één stuk door grappen maakte en babbelde. Maar daarna, toen zij buiten zaten, en verwoed aan het rooken waren, om de muskieten op een afstand te houden, en naar de glimwormpjes keken, die in en uit vlogen tusschen de boomen, werd de jongen stil. Dan leunde hij voorover, en legde zijn hand op Trent's arm.

„Zeg me alles, toe,” smeekte hij.

Trent ontstelde. Hij was geroerd. Een plotseling verlangen naar sympathie maakte zich van hem meester, zóó, als hij nog nooit te voren in zijn leven gevoeld had. Hij aarzelde, maar dat duurde slechts een oogenblik.

„Ik had er nooit aan gedacht, om het iemand te vertellen,” zei hij langzaam. Maar ik geloof, dat ik het graag doen zou.”

En hij deed het. Hij vertelde zijn heele geschiedenis. Hij spaarde zichzelf niet. Hij sprak van de dagen, toen hij samendeed met Monty, en hij gaf toe, dat de wijze, waarop hij hem bij meer dan één gelegenheid behandeld had, ruw moest lijken. Hij sprak van Ernestine ook — van zijn vreemden zin voor het portret van Monty's kleine meid, een zin, die later, toen hij haar ontmoette, bijna onmiddellijk de alles overheerschende hartstocht van zijn leven werd. Dan sprak hij van de komst van Francis — hoe Ernestine's argwaan was opgewekt — en van dat wanhopig oogenblik, toen hij alles waagde, in de hoop, dat zij hem gelooven zou, en hoe hij verloren had. Er was weinig meer te vertellen, en daarna was het stil. Maar dan raakte de hand van den jongen zijn arm bijna liefkoosend aan, en hij leunde voorover in de duisternis.

„Vrouwen zijn zulke idioten,” verklaarde de jongen, met al de kracht en overtuiging van een lange ervaring. „Als tante Ernestine u maar half zoo goed gekend had als ik, dan zou ze u graag vertrouwd hebben, en geloofd hebben, dat, wat u deed, om bestwil was. Maar zeg, Mr. Trent, u had dat moeten afwachten. Nadat ze haar vader gezien had, en met hem gesproken, moet ze u beter begrepen hebben. Ik zal haar schrijven.”

Maar Trent schudde het hoofd.

„Neen,” zei hij hard, „het is nu te laat. Dat

oogenblik zei me alles, wat ik weten wilde. Het was haar liefde, die ik wilde hebben, Fred, en — die — 't heeft geen zin, daarop te hopen — anders zou ze mij wel vertrouwd hebben. Op slot van rekening was ik een halve gek, dat ik ooit zoo iets verwachtte — een ruwe, grove kerel als ik, met slechts een oppervlakkig beetje beschaafde manieren! Het was krankzinnigheid. Te eeniger tijd zal ik er wel overheen komen. We zullen weldra eens een flink stuk werk doen, Fred, en een paar leeuwen opzoeken. Dat zal ons in ieder geval wat te denken geven.

Maar de leeuwen, die Trent had kunnen schieten, leefden in vrede voort, want den volgenden morgen was hij rusteloos en ziek, en binnen een week had de doodelijke koorts van die streek hem aangegrepen. De jongen verzorgde hem, en de Deutsche dokter kwam van Accra, en — toen hij vernam, wie zijn patiënt was — sloeg hij zijn kwartier daar ter plaatse op. Maar niettegenstaande al zijn zorgen, en Fred's verpleging, ging het slecht met Scarlett Trent.

Voor een wijle eindigde voor hem alle berekening naar dagen — de tijd werd één lange nacht, vol vreemde, kwellende flitsen van bewustzijn, die in rooden gloed voor zijn brandende oogen voorbij schoten. Soms was het Monty, die tot hem riep uit het struikgewas — dan weer scheen het gegil van die wilden in Bekwando de lucht te vervullen — of was Ernestine daar, en luisterde naar zijn hartstochtelijk smeeken met koud en strak gelaat. In de stilte van den nacht zag hij haar, en het diepe zwijgen werd onderbroken door zijn heesche, hartstochtelijke kreten, die zij vergeefs trachtten

tegen te gaan. En toen hij ten laatste bleek en stil lag van uitputting, keek de dokter den jongen aan, en schudde zachtjes het hoofd. Hij had maar heel weinig hoop.

Trent werd erger. In die zeldzame flitsen van halfbewustzijn, die soms bij koortslijders voorkomen, beschouwde hij zichzelf als een stervende, en bezag hij het einde van alles zonder geestdrift en zonder spijt. De eenige mislukking van zijn leven had zich als kanker in zijn hart gevretten. Het was de dood, waarnaar hij smachtte in die heete, brandend heete nachten — en de dood kwam, en zette zich als een grauwe schaduw neer aan zijn legerstede. De dokter en de jongen deden hun best, maar zij waren het niet, die hem redden.

Er kwam een nacht, dat hij ijde, en de naam van een vrouw klonk luid door de open vensters van de kleine bungalow, klonk heen door het muskietennet, dat tusschen de palmboomen gespannen was, over de branding, tot bij het groote schip, dat in de baai lag. Misschien hoorde zij het — misschien was het maar verbeelding. Doch midden in zijn koorts raakte een hand — zacht als fluweel en koel als de avondzeewind — zijn voorhoofd aan, en een stem klonk hem in de ooren, zóó zoet, dat het bloed niet langer in zijn aderen gloeide, zóó zoet, dat hij achterover zonk op zijn leger, als een man onder den invloed van een sterk verdoovingsmiddel, en sliep. Toen glimlachte de dokter, en de jongen snikte.

„Ik ben gekomen,” zei ze zacht, „omdat dit de eenige boete was, die ik kon doen. Ik had je moeten vertrouwen. Zie je, zelfs mijn vader zei me dat.”

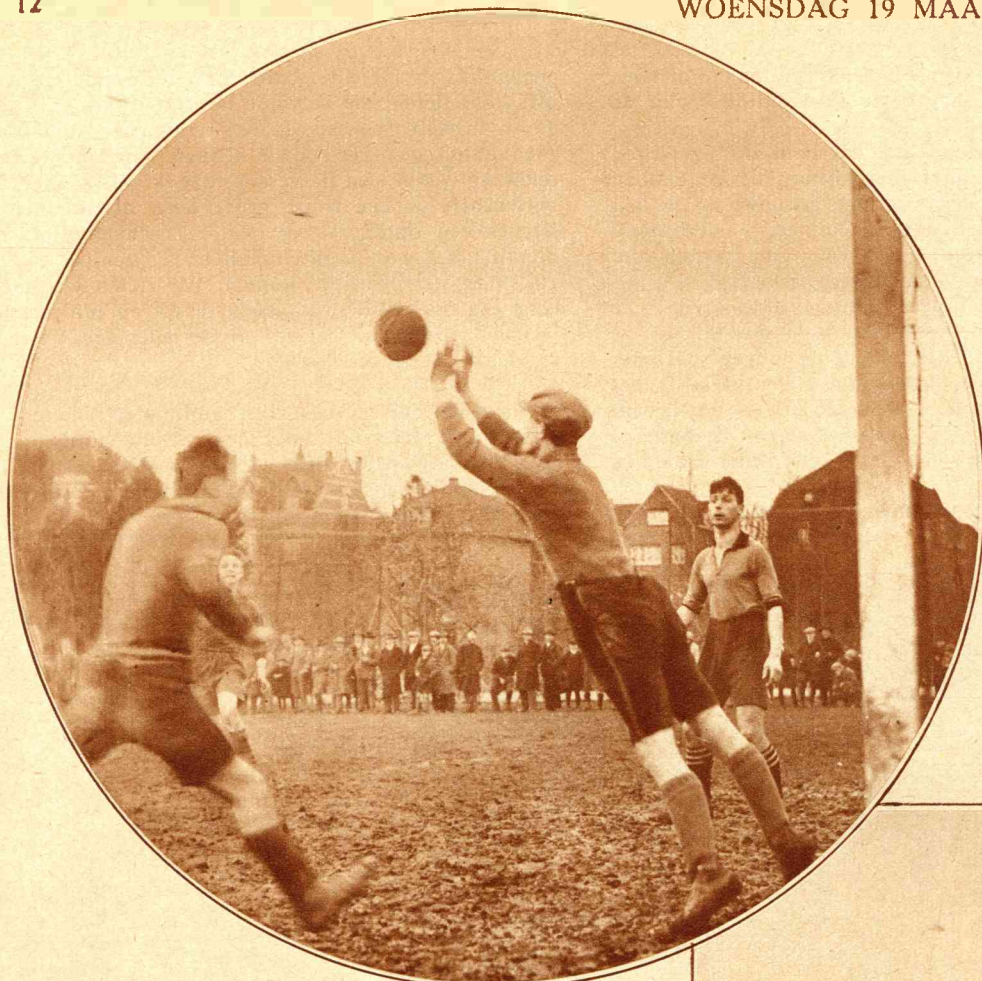
„Ik heb fouten begaan,” zei hij, „en, ik heb hem slecht behandeld, dat is zeker.”

„Nu alles duidelijk geworden is,” zei ze, „zie ik nauwelijks in, wat je nog anders had kunnen doen. Althans heb je hem gered uit de handen van Da Souza, toen zijn dood je vrijer in je bewegingen had kunnen maken. Hij verlangt ernaar, om je te zien. Je moet haast maken, en sterk worden.”

„Om zijnentwil,” mompelde hij.

Zij boog over hem heen, en liefkoosde hem zachtjes.

„Om mijnentwil, liefste.”

De belangrijke wedstrijd tusschen Valkenburg en R.K.V.V.L. eindigt in een gelijk spel (4-4). Op onze foto is de Maastrichtsche doelverdediger in actie.

Sport van Zondag

De eenige ontmoeting, welke in verband met de districts-wedstrijden te Groningen in de Zuidelijke eerste klasse kon worden gespeeld, was van geen belang meer voor den competitie-stand. Het uiterst belangrijke slot laat dus nog even op zich wachten. Zondag a.s. zal er wel iets meer van de zenuwen der diverse clubaanhangers worden gevegd.

In genoemde districts-wedstrijden heeft het Zuiden een tamelijk poover figuur geslagen. De 2-0 nederlaag tegen

Valkenburg en R.K.V.V.L. deelen de punten. Een spannend oogenblik voor het Valkenburgsche doel.

Hoe smerig het was en hoe ver.... De gang naar het Valkenburg-terrein schijnt niet over rozen te gaan. Zondag behoorde er werkelijk moed toe om tot het Valkenburgsche heiligdom door te dringen. Op onze foto ziet men dit duidelijk.

het Westen gaat nog, doch 2-7 tegen de Noordelijke voetballers is wel een beetje kras. Wanneer Willem II straks tegen de Noordelijke kampioenen komt, rust op de Tilburgenaren de plicht het Zuidelijk district te rehabiliteeren.

Het Nederlandsch Elftal voor den wedstrijd tegen de Italianen op 6 April is na de districts-wedstrijden te Groningen gekozen. Na den met 1-0 gewonnen wedstrijd tegen de Belgen in December j.l. zijn slechts twee noodzakelijke wijzigingen aangebracht.

De eerste is de vervanging van den naar Indië vertrokken Bakhuijs. Juist omdat de Zwollenaar in genoemden wedstrijd tegen België zoo uitstekend speelde, is de bezetting der gewichtige midvoorplaats ineens weer een

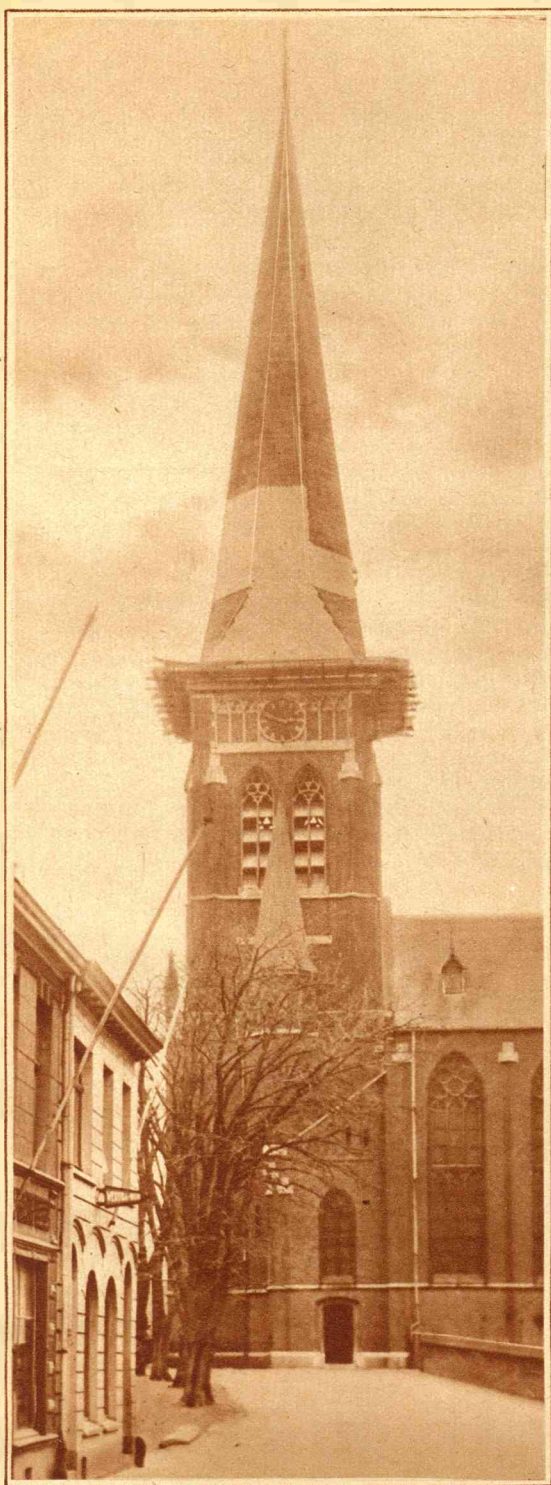
probleem geworden. Men heeft thans den Go-Ahead-man De Kreek opgesteld, een speler, die in zijn vereeniging op den voorgrond treedt, door het maken van vele doelpunten niet alleen, doch ook door zijn goede balbehandeling en spelverdeling. Of hij zich straks in het internationale milieu zal thuis voelen dient te worden afgewacht. Hij zou niet de eerste goede clubspeler zijn, die in het nationale team tegenviel. Trainer Glendenning zal den Deventenaar echter wel vertellen, hoe hij over zijn plankenkoorts moet heenkomen.

De tweede wijziging was eigenlijk na de uitlatingen van Vermetten ten gunste van zijn clubgenoot eveneens noodzakelijk. Als je in je vertegenwoordigende ploeg een back hebt, die zelf vertelt, dat zijn partner en clubgenoot stukken beter is en in verband daarmee dringend verzoekt, dezen op te stellen, ja, dan moet je zoo'n speler nemen. Gelukkig is Denis niet de eerste de beste. Wij gelooven dan ook zeker niet, dat de Technische Commissie aan dezen ruil bekocht zal zijn. Alleen begrijpen wij niet goed, dat geen van de heeren zelf heeft gezien, dat Denis weer in zoo'n grootschen vorm was. Niet elk voetballer zou voor een milde geste als die van Vermetten te vinden zijn geweest.

Overigens bestaat de ploeg uit oude krachten, die allen reeds eerder speelden. In de districts-wedstrijden te Groningen zijn dus blijkbaar geen buitengewone krachten op den voorgrond getreden. Wij hopen van harte, dat het op Zondag 6 April a.s. goed zal gaan. Een overwinning op deze Italiaansche voetbalsterren van de allereerste grootte zou onze danig geschokte internationale reputatie zeker geen kwaad doen.

Het Nederlandsche hockeyteam, dat Zaterdag j.l. een fraaie 4-0-overwinning op België behaalde. Achterste rij v.l.n.r. De Waal, Hardebeek, Tresling. Midden idem: De Looper, v. d. Rovaert, v. Lierop. Voor Maas, Jannink Dupon, v. Wijk, v. Tienhoven.

Te Echt (L) is men druk bezig met de restauratie van den kerktoeren, waarvan wij hierbij een kiekje geven

De R.K. Bond van Bakkers-, Cacao-, Chocolade- en Suikerbewerders, afd. Maastricht, vierde op 23 Febr. haar 12½-jarig bestaan. Wij fotografeerden de vereeniging met het bestuur.

Onder zeer vele blijken van belangstelling herdacht op 16 Maart j.l. de heer W. H. van Heukelom (keurmeester aan de verkoopvereniging St. Antonius te Weert (L.), den dag, waarop hij vóór 25 jaar benoemd werd als opzichter bij den Veeartsenijkundigen dienst.

"Ik beschouw Palmolive als de beste zeep voor een teere huid"

zegt **PIERRE**
bekend schoonheidsexpert
te **NEW YORK**

"Ik wijs er altijd op, dat geen gelaatsbehandeling waarde heeft, indien de huid niet absoluut schoon is. Voor een grondige reiniging en voor de behandeling van een teere huid, is Palmolive volgens mij de beste zeep."

R. Pierre

NEW YORK

IN Amerika, zoowel als in Europa zijn de beroemdste schoonheidsspecialisten het er over eens, dat de grondslag van elke schoonheidsbehandeling een volkomen schoone huid moet zijn. Daartoe moeten de poriën, die verstopt geraken met stof en rouge, grondig worden gereinigd.

Geen zeep doet dit beter dan Palmolive Zeep, die — doordat zij samengesteld is uit palm- en olijfoliën — zulk een heilzame uitwerking op de gelaatshuid heeft. De beste methode is daarom de toepassing van de beroemde Palmolive

2-minuten behandeling.

20
cent
PER STUK

Wrijf het zachte schuim van Palmolive Zeep en water gedurende twee minuten met beide handen flink in de huid. Daarna afspoelen, eerst met warm, vervolgens met koud water. Pas deze behandeling twee maal per dag toe.

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men, over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt", te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

VROUWENLEVEN

EEN KLEIN NACHTZAKJE

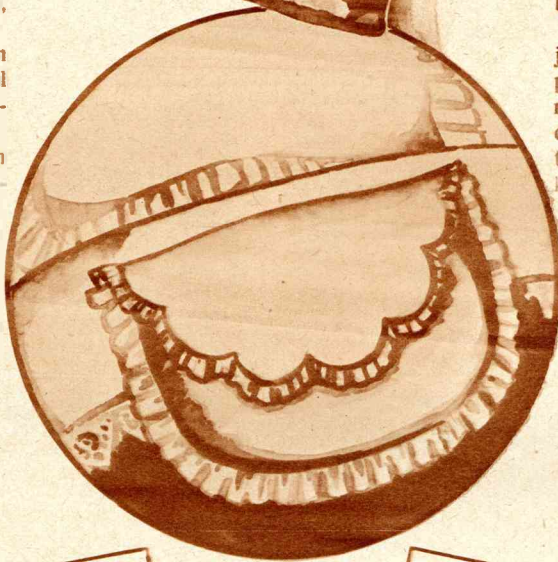
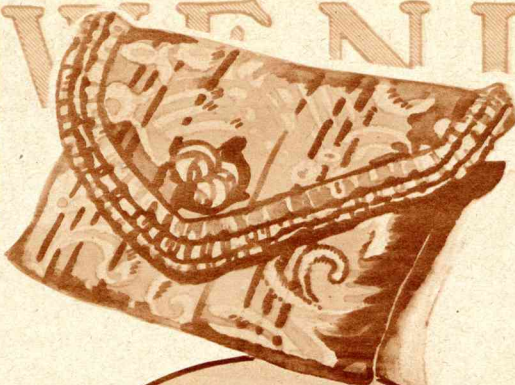
In deze dagen van ragfijne lingerie en nachtjaponnen is 't taschje, waarin men deze dingen bergt, klein en sierlijk.

Het taschje waarover we hier spreken, is 32 x 22 c.M. We maken het van zijden brocaatstof. Een lapje, overgehouden van meubelbekleding of gordijnen, kan zeer goed dienst doen.

We knippen een stuk van 67½ x 35 c.M., en nemen taffetas of zijde voor de voering, 2½ of 3 el fijne kant van 1 tot 1½ c.M. en een klein toefje bloemen voor garnering.

Neem eerst het stuk 67½ x 35 brocaat, en knip een einde in een punt van 12½ c.M., om de enveloppeklep te maken. De beste manier om dit te doen is, 't stuk over de lengte in tweeën te vouwen en zoo de punt te knippen. Knip een stuk zijde van dezelfde grootte voor de voering 67½ x 35 c.M. Zoom dit aan elkaar, 6 mm. voor de zoomen. Laat het onderste einde onafgewerkt.

Draai het materiaal met den goeden kant naar buiten en zoom

VOOR DE FIJNE NACHTJAPON

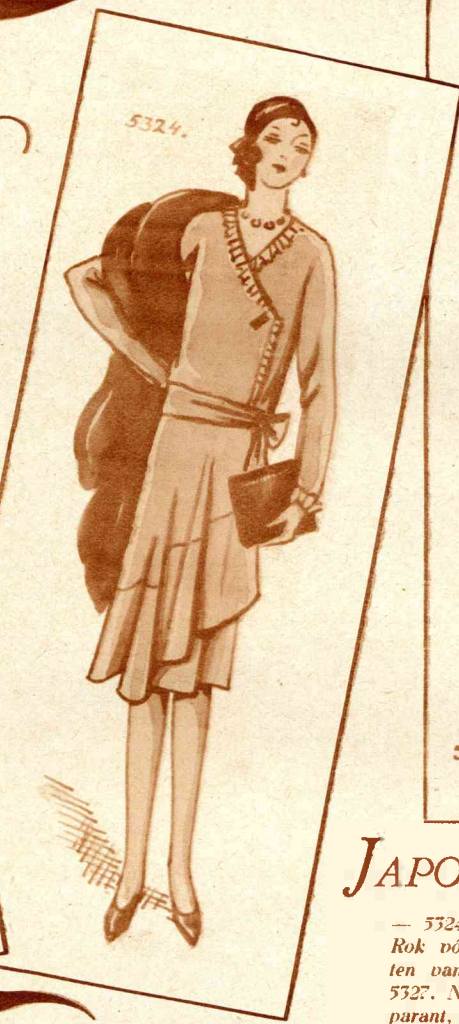
den onderkant onzichtbaar. Nu moet de korte kant omgeslagen worden, ongeveer 19 c.M., om den zak te vormen. Naai de zijkanten dicht met onzichtbare steekjes. Sla vervolgens het punt-einde over totdat de punt den onderkant van den zak raakt. De vouw bovenaan wordt even ingestreken.

Nu kan het kantje aangezet worden. De kantstrookjes komen ruim. Leg het goed rondom den kant der punt met 3 over elkaar liggende rijen. Naai het keurig netjes vast, en zorg er voor, dat de steekjes niet door de voering komen. De overslag wordt met een toefje bloemen versierd, hetwelk we heel goed zelf kunnen maken.

Het zakje is zeer mooi als we kiezen zacht mauve met goudbrocaat; voering van mauve taffetas. Het tweede sachtet kan ongeveer op dezelfde manier gemaakt worden, alleen loopt hier de onderkant rond, en is de overslag geschulpt. Dit zakje is ook rondom met een ruche afgezet.

We maken het sachtet van effen of gebloemde zijde.

L. D. L.

NAMIDDAG

5257. Elegant namiddag-toiletje van bordeauxkleurige crêpe marocain, gegarneerd met fantasiegesp en kraag en manchetten van écru-kleurige kant. — 5262. Smaakvol namiddag-japonnetje van wollen georgette. Rok met twee klokvolants. Jabot van dezelfde stof met knoopgarnering.

JAPONNETJES

— 5324. Chic japonnetje van groen crêpe satin. Rok vóór met klokvolant. Kraag en manchetten van geploosde witte crêpe de chine. — 5327. Namiddag-japon van bedrukt belours transparent, gegarneerd met strik van dezelfde stof en effen biezen van bijpassend effen materiaal.

VOOR DE KEUKEN

GEBRADEN HAAS. Voor een haas van middelmatige grootte.

300 à 400 gr. boter.

Pl.m. 150 gr. lardeerspek.

Pl.m. 10 gram zout.

Bereiding: Veeg den haas, nadat hij gevild en uitgehaald is, aan alle kanten met een vochtig doekje af. (Met afwasschen gaat veel bloed verloren en daarmee een deel van den typischen smaak). Zout den haas van binnen en van buiten en lardeer hem. Snijd hiervoor het lardeerspek, d.i. vet spek van

den rug gesneden en gepekeld, in dunne plakken van pl.m. 1/3 c.M. dikte en verdeel deze plakjes in reepjes van 1/3 c.M. breedte. Doe deze reepjes in een lardeernaald en rijg het spek door het vleesch aan weerszijden van de ruggegraat en op de achterbouten.

Laat de boter bruin worden in een hazepan, d.i. een vrij diepe braadslee met 'n deksel, of neem in plaats hiervan twee braadsleden op elkaar. Leg den haas er in, bedruip hem goed en zet hem in een goed warmen oven. Het deksel moet voorkomen, dat de haas uit-

droogt en te donker wordt — omdat de haas vrij lang moet braden is de kans daarop groot. De braadtijd is afhankelijk van den ouderdom van den haas en van zijn meer of mindere versheid. Voor den braadtijd wordt gerekend 1½ à 2 uur. Een haas is gaar wanneer men met een lepel het vleesch gemakkelijk van de ruggegraat kan afnemen, of als een vork er aan alle kanten gemakkelijk in- en uitgaat.

Zorg gedurende het braden, dat de boter niet brandt — voeg daarom telkens iets water toe als ge bemerkt, dat er zich een bruin bezinksel

onder in de pan gevormd heeft.

Maak ten slotte de jus af met het bloed van den haas. Klop dit los met een beetje water, ook wel met een goeden scheut rooden wijn en giet dit, nadat de haas er uit genomen is, onder sterk roeren, in een klein straaltje in de jus. Doet men dit niet voorzichtig, dan stolt het bloed in dikke brokken in plaats van fijn verdeeld door de jus heen. Verwijder vóór het opdoen de touwtjes en pennen waarmee de haas is opgezet. Geef bij den haas appelmoes of roode kool, of beide.

CATHARINA.

Nee, onze jongen, genot en levensvreugde bovenal!

Het leven is heusch te kort, om je op je dagelijksche genoegens nog te laten beknijselen. Een verrukkelijk sigaartje en dan niet te vergeten mijn kopje troost. Heerlijk, hoor! Ik geniet er echt van.

Slecht slapen? Hartkloppingen? Nee, man, dat ken ik niet. Ik drink al zoowat 20 jaar niets anders dan Koffie Hag.

Smaak en aroma? Proef eens asjeblieft. Eenvoudig verrukkelijk. Hoe kan het ook anders! Ik weet het uit goede bron: alleen de fijnste koffiesoorten worden voor Hag gebruikt. De schadelijke coffeïne wordt uit de ruwe boonen verwijderd en aroma en smaak ontwikkelen zich eerst bij het branden, onverschillig of de boonen gewoon of coffeïnevrij zijn. Dat is het heele geheim.

Een buitenkansje is de bon voor Wapenzegels, die in elk pakje Koffie Hag te vinden is. Wie het schitterende verzamelwerk „De Nederlandsche Gemeentewapens” nog niet kent make gebruik van nevenstaanden bon.

BON ALS DRUKWERK TE VERZENDEN AAN DE KOFFIE HAG MIJ TE AMSTERDAM PRINSENGRACHT 299-301

Gaarne ontvang ik gratis en franco proefzegels en inlichtingen over het verzamelwerk „De Nederl. Gemeentewapens”

Naam Stedennr.
Adres
Plaats

VERZORGT UW TEINT

SCHOONHEID EN CHARME

Duizenden vrouwen, waarvan velen beroemd door hun schoonheid, constateeren dagelijks dat beide Pond's Creams hun charme en schoonheid onderhouden en verhoogen.

POND'S CREAMS
verkrigbaar in alle goede zaken
in potten van f.1. en f.2. en in
tuben van f.0.40 en f.0.80

GRATIS MONSTER
Pond's Extract Co. A'dam zendt
U twee monsters „n Pond's
brochure na inzending van 10 ct.

Pond's Vanishing & Cold Creams

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN!

Sterk Uw Zenuwen

Van de goede werking van het ingewikkeld „zenuwstelsel” is Uw gezondheid grootendeels afhankelijk. Bijna geen ziekte dan ook, of de zenuwen deelen er in of wel zijn er de oorzaak van.

Herstel van gezondheid is in zulke gevallen slechts te vinden door de oorzaak van het kwaad te bestrijden; de verzwakte zenuwen moeten worden versterkt.

En dat kan — met Sanatogen.

Maagkwalen en slapeloosheid zijn slechts enkele der zenuwkwalen, die door Sanatogen worden overwonnen. Neurasthenie, prikkelbaarheid, spoedige vermoeidheid, zwakte en algemeene slapté — al deze gevolgen van verzwakte zenuwen zullen door Sanatogen worden overwonnen, omdat Sanatogen de zenuwen sterkt en voedt.

Begin nog heden Sanatogen te gebruiken.

In alle Apotheken en Drogisten vanaf f.1.— per bus.

SANATOGEN

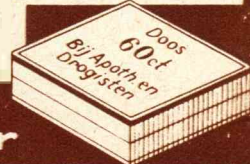
Het Zenuwsterkend Voedsel.

Verloop van zenuwstrengen in het centrale zenuwstelsel, gezien door microscoop.

MIJNHARDT'S

laxeer-tabletten

werken zacht en zeker

Geen gevaar voor slippen op

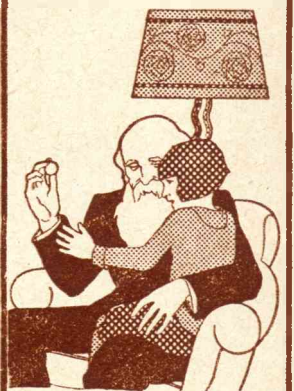
FONGERS

Bloedzuiverende

Laxeerpillen van Apotheker BOOM verwijderen overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à 50 en 55 cent per doosje.

Hetzij kind of grijsaard
... wie eenmaal King-pepermunt heeft geproefd, lust geen andere meer.

KING PEPERMUNT

Worth a crown.

PUROL geneest en verfraait de huid

Tandaanslag

hetwelk mooie tanden doet verkleuren.

"KAN ik er niets aan doen?" schreef een jonge vrouw, „Mijn tanden zijn geel en beslagen hoewel ik ze urenlang poets, echter zonder eenig resultaat."

Thans, drie maanden later, schrijft zij: „Mijn tanden zijn nu even blinkend wit als die ik altijd benijd heb."

Thans heeft de wetenschap ontdekt, dat in 9 van de 10 gevallen de oorzaak van ver-

kleurde tanden is te wijten aan den tandaanslag die hen bedekt. Deze is de grootste vijand der tanden.

Gij moet de wetenschappelijke methode, die den aanslag oplost, bezigen.

Koopt nog heden PEPSODENT of schrijft om een gratis tube, voldoende voor 10 dagen, aan N.V. v/h. Henri Sanders, Dept. 41, Keizersgracht 52 — Amsterdam. Slechts één tube per familie.

Pepsodent

De Tandpasta die den aanslag vermindert.

3058

ZENUWUITPUTTING, ZWAKTE, DUIZELIGHEID, GEBREK AAN ZELFVERTROUWEN

PHOSFERINE

hielp mij er over heen... nu ben ik weer in orde... sterker dan vroeger — schrijft de heer A. B.

"PHOSFERINE hielp mij over een ernstige zenuwuitputting heen en ik kan het niet te veel roemen. Ik was zoo ziek dat ik niet op mijn beenen kon staan, maar na Phosferine een korten tijd gebruikt te hebben genas ik volkomen en ik heb weer mijn werkzaamheden als kwekerij hervat. Hard werken en de verzorging van een kwekerij van driehonderd akkers hebben mijn gezondheid zeer geschaad. Ik was zoo ziek en duizelig, dat ik bang was dat iemand tegen mij sprak en zaken doen was voor mij een oordeel. De dokter zeide dat ik overwerkt was en dat mijn zenuwen geheel uitgeput waren; ik zou de kwekerij er heelemaal aan moeten geven. Dat maakte mij zeer verdrietig, daar ik een vrouw en tien kinderen te verzorgen had. Ik begon toen Phosferine in vloeibare vorm te gebruiken en constateerde al spoedig een zekere verbetering. Ik genas zoo snel, dat mijn vrienden er verbaasd van stonden en ik voelde mij spoedig sterker dan voor mijn instorting. Ik ben ervan overtuigd, dat ik mijn levenslust en goede gezondheid dank aan uw wondermiddel Phosferine."

(Originele brief ligt ter inzage.)

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkende middelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakke v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

In Tablet- en Vloeibare vorm; in drie grootten verkrijgbaar: à f 1.1, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED, LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H. HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstraat 110 Maastricht — Telefoon 1713

Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentie wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN

CENTRALE VERWARMING

De Gazogeenketel „RAINCHON“ brengt ieder Huisgezin belangrijke voordeelen en gemak:

40% brandstof besparing
75% besparing aan bedieningsloon
Eenmaal per 24 uur te vullen.
ETC. ETC.

Vraagt gratis inlichtingen, prospectus en referenties Fabrik van Economische Stookinrichtingen

W. DOESBORGH & ZONEN
TEGELEN

GEEN KANS

GEEFT PIETER - DE SMEERPOETS-GEEN KANS

Hij is onzichtbaar en dringt dus heel mak'lijk Uw huis binnen, met het stof en de modder van de straat, in het zwart van kachel en kolen, met de etensresten.

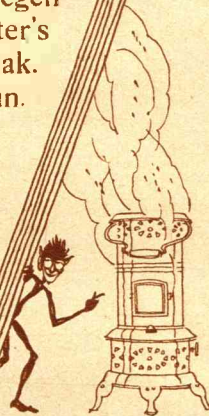
Steeds strijdt de huisvrouw tegen hem en in het bijzonder in Pieter's moeilijksten tijd — de schoonmaak.

Laat ons met z'n drieën hem verslaan.

Pieter heeft 3 doods vijanden:

Een goede Huisvrouw, Edelweiss-zeeppoeier en Sneeuwwitgloor.

Zorg vooral in de schoonmaak, dat Edelweiss steeds bij de hand is. Gordijnen, tafelkleeden en wollen dekens worden zonder moeite prachtig in een lauw sop gewaschen. En geschilderd houtwerk wordt met Edelweiss glanzend nieuw. Sneeuwwitgloor is niet alleen een goed bleekmiddel, maar voor het reinigen van vloeren, gootstenen, waschtafels en closets is het een onovertroffen reinigings- en ontsmettingsmiddel.

EDELWEISS ZEEPPOEIER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN. GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

Doof?

Dank zij onze schitterende uitvin ding zijn thans de aan doofheid verbonden lasten en zorgen voorbij. Ons boek „Goed nieuws voor hen die doof zijn“ op verzoek gratis. N.V. AMERICAN ACOUSTICON 34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestr. A 9

De Pijn
in 3 seconden verdwenen

Een druppel slechts van deze wonderlijke vloeistof en ge kunt weer nauwe schoenen dragen en dansen en wandelen zonder de minste last. Spoedig daarna verschrompelt de likdoorn en laat los.

Evenals een dood velletje kunt ge hem wegnemen. Dit maakt het gevaarlijke snijden overbodig. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijdert den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Voor alle soorten likdoorns en ekster-oogen, oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend „GETS-IT“.

GETS-IT

Waarom zou ik buitenlandsche tandpasta gebruiken?

NIVA is zeker zoo goed en voordeliger

DR. H. MANNING'S Pharm. Chem. Fabrik DEN HAAG